

Давидовъ. Жалъ ми е за погиналитѣ! Толкось юнаци изгубихме, отъ които ся ній нуждаемъ, особенно въ туй време!

Ботевъ. Цѣма що, тавгось ни е предприятіето. Тръгнали сме да мремъ. Защо сме ся родили? На ли за да умремъ? Кога да е отъ смъртѣта не можемъ да избѣгнемъ. Да отидж азъ да преберж дружината, да ся небавимъ тукъ много. Това мѣсто не е за насъ. Нека престѣпваме по легка напредъ.

Давидовъ. Стойте! Ето Войновски иде. Той ще ни каже сичко.

Ботевъ. Иде ли? Тогась да го почакаме.

Давидовъ. Добъръ юнакъ е и тосъ Войновски. Много ся труди!

Ботевъ. Неговитѣ трудове сж неизказани. Достоенъ мъжъ за предводителъ, има добра практика отъ военнитѣ работи.

Я в л е н і е VI.

Същитѣ, Войновски.

Войновски. Поздравлявамъ ви Г-да! Побѣдата е наша! Претърпяхме малко загуба, но нѣма що.

Ботевъ. Гдѣ сж момцитѣ, тѣхъ защо не доведохте?

Войновски. Оставихъ ги тамъ, да си починатъ, малко на зелената трѣва. Уморихъ ся горкитѣ. Ама юнашки са борихъ! На едно замахваіе, по трима турци сваляхъ! Не знаяхъ на коя старна по-напредъ да ся обрънатъ! Проклети черчези, бѣхъ ги обкружили отъ сичкитѣ старни.

Давидовъ. Ами има ли много да сж паднали?

Войновски. Разбира са, когато ся нападнахме отъ толкось народъ.

Ботевъ. Нека си починемъ малко, пакъ да вървимъ.

Давидовъ. На коя старна заминахъ турцитѣ? Ша ни оставятъ ли спокойно да тръгнемъ напредъ?

Войновски. На долу заминахъ сичкитѣ. Но азъ невървамъ тези крѣвопійци да ни оставятъ на спокойствіе. Тѣ напраздно се ся оттеглихъ, непременно иматъ нѣкоя цель.

Давидовъ. Тогась, ній какво да правимъ? Да ги очакваме ли пакъ да ся появятъ или да вървимъ?

Ботевъ. Да приберемъ г-да дружината и да вървимъ. До кога щемъ ги чакаме? Тѣ може би тукъ и дане ся появятъ вече. Отъ друга старна, може би да престигнатъ нови, тукъ въ околността ги има много. Цѣли села има турски, ако ся повдигнатъ сичкитѣ, особенно изъ града Вратца, тогась, какво ша правимъ?